

Maria Jażdżewska

Siemiechów, gm. Widawa, woj. sieradzkie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 12, 144-145

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiał tymczasowo przechowywany jest w Pracowni Archeologicznej ZAM IHKM PAN w Igołomi.

SIEMIĄTKOWO KOZIEBRODZKIE
woj. ciechanowskie
Stanowisko 1

patrz
okres lateński

SIEMIECHOW, gm. Widawa
woj. sieradzkie
Stanowisko 2

Muzeum w Pabianicach

Badania prowadziła mgr Maria Jażdżewska.
Finansował WKZ w Sieradzu. Szósty sezon badań. Osada ludności kultury wenedzkiej z późnego okresu wpływów rzymskich.

Kontynuowano badania osady na wzniesieniu zwanym "Piekło", na granicy wsi Siemiechów i Rychłocice. Odsłonięto w całości ślady szóstego z kolei obiektu mieszkalnego-półziemianki, częściowo odkrytej w ubiegłym sezonie, półziemianki nr: VII, VIII, IX oraz fragment prawdopodobnie dziesiątej. Wyżej wymienione obiekty o rzutach w przybliżeniu prostokątnych miały przeciętnie wymiary 5-6 m x 3-4 m. Wypełniska stanowiła na ogół brunatno-szara ziemia z ceramiką ręcznie lepiłą i toczoną, z przewagą pierwszej, z dużą ilością kości zwierzęcych i polepy.

Najciekawszą była chata VII /4, 9 m c 3, 27 m/ z przylegającą do niej jamą, w której znaleziono nożyk żelazny, ceramikę i polepę. Wypełniska chaty stanowiła częściowo smolistoczarna, gliniasta ziemia z bardzo dużą ilością kości zwierzęcych i ceramiki /m.in. zgniecione naczynie z drobno połupanymi, spalonymi kośćmi zwierzęcymi/. W samym środku chaty, na głębokości 80 cm od powierzchni gruntu widoczne było idealnie kolistą zaciemnienie /średnicy 1, 1 m/, które w przekroju przybrało kształt beczki, wkopanej w podłogę chaty. Po wyeksplorowaniu wypełniska chaty, na tle piasku były doskonale widoczne ślady dużych słupów - po trzy pod krótszymi /wschodniej i zachodniej/ ścianami chaty.

Tylko w jednej z chat, największej, o wymiarach 7 x 3, 30 m odkryto duże palenisko, zbudowane z luźno ułożonych kamieni, częściowo oblepionych surową gliną. Poza paleniskiem znaleziono sierp żelazny, ceramikę i kości zwierzęce.

Interesującymi były też dwie jamy zasobowe w planie płaskim kolistą, a w przekroju mające kształt odwróconej donicy - powstałe prawdopodobnie w wyniku wkopania w ziemię pojemników z materiału organicznego. Wewnątrz jam znaleziono jedynie nieliczne fragmenty ceramiki.

Poza opisanymi obiektami odkryto 2 paleniska.

Ceramika pochodząca z tegorocznych badań nie odbiega od form już znanych na tym stanowisku. Wśród fragmentów naczyń toczonych znaleziono /jak w latach ubiegłych/ kilka pochodzących z naczyń cienkościennych, doskonale wypalonych, z ornamentem linii falistych i listewek plastycznych.

Materiały z badań znajdują się w Muzeum w Pabianicach.

Przewiduje się kontynuację prac

STERŁAWKI WIELKIE, gm.Ryn
woj.suwalskie

Muzeum Okręgowe
w Suwałkach

Badania prowadziła mgr Krystyna Lenarczyk.
Finansował WKZ w Suwałkach. Drugi sezon
badań. Piaskie cmentarzysko ciałopalne
z okresu wpływów rzymskich.

Cmentarzysko położone jest na porośniętej lasem wysoczyźnie na wschód od zamarłej zatoki jeziora Ławki, około 200 m na północ od stanowiska znajduje się obecny cmentarz.

Przebadano obszar 1050 m² odkrywając 32 groby. Uchwycono zaś cmentarzyska w kierunku północnym. Na podstawie rozmieszczenia grobów stwierdzono, że znaczna część cmentarzyska uległa zniszczeniu podczas wybierania piasku przez okolicznych mieszkańców.

Spośród odkrytych grobów sześć zawierało szczątki kostne w popielnicy, pozostałe były pochówkami jamowymi. Groby znajdowały się na niewielkiej głębokości /do 40 cm/ pod powierzchnią ziemi. W kilku przypadkach górna część grobu zniszczona była przez późniejszą orkę, której ślady stwierdzono na powierzchni wykopów.

Groby zawierały bardzo drobne fragmenty przepalonych kości, ułamki węgla drzewnego, paciorki szklane, gliniane, brązowe, często przepalone, liczne żelazne okucia pasa, ułamki przedmiotów brązowych, których stan zachowania nie pozwalał na określenie rodzaju zabytku. Ponadto, poza zespołami grobowymi, znaleziono monetę brązową o silnie zniszczonej powierzchni.

Cmentarzysko datowane jest na młodszą fazę okresu późnorzymskiego.

Badania będą kontynuowane.

STROBIN, gm.Konopnica
woj.sieradzkie
Stanowisko 3

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
w Wieluniu